

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 3.12.2002
KOM(2002) 671 slutlig

KOMMISSIONENS MEDDELANDE

Att förbättra inkasseringen av gemenskapens fordringar i samband med direkt och delad förvaltning av gemenskapens utgifter

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

KOMMISSIONENS MEDDELANDE Att förbättra inkasseringen av gemenskapens fordringar i samband med direkt och delad förvaltning av gemenskapens utgifter	1
SAMMANDRAG.....	4
1. Inledning	6
2. Analys av nuläget.....	9
2.1 Redovisningsuppgifter per den 30 juni 2002	9
2.2 Problem som inte framgår av räkenskaperna: gemenskapsfordringar som inte fastställts.....	11
3. Förbättrad inkassering av fastställda gemenskapsfordringar	13
3.1 Åtgärder som kommissionen övervägde vid antagandet av handlingsplanen av den 13 december 2000 gällande gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkta utgifter och som genomförs på grundval av detta.....	14
3.1.1. Förebyggande åtgärder.....	14
3.1.2. Avhjälpande åtgärder (avveckling av gamla gemenskapsfordringar).....	15
3.2 Åtgärder som håller på att införas på grundval av handlingsplanen av den 13 december 2000	17
3.2.1. Att stärka utanordnarens roll (decentralisering av debetnotan)	18
3.2.2. Att främja indrivning i olika former.....	18
3.2.3. Att rationalisera avskrivningen av fordringar	20
3.2.4. Åtgärder som skall vidtas för att säkerställa fullständig tillämpning av de nya reglerna.....	23
4. Åtgärder som skall garantera att gemenskapsfordringar alltid fastställs inom en rimlig tidsfrist.....	24
4.1. Systematiskt fastställande av alla ”viktiga” fordringar	24
4.1.1. Bibehållande av den primära skyldigheten i den nya budgetförordningen.....	24
4.1.2. Att stärka skyldigheten gällande beräkning av fordringar	24
4.1.3 Att göra tjänstemän och övriga anställda vid gemenskapen mer ansvariga.....	25
4.2. Systematiskt fastställande av dröjsmålsränta på viktigare skulder	25
4.3. Systematiskt fastställande av gemenskapsfordringar som uppstår i samband med delad förvaltning inom EUGFJ:s garantisektion.....	26
4.3.1. Föreslagna lösningar för att avveckla gamla fordringar	27

4.3.2	Föreslagna lösningar för att underlätta behandlingen av inrapporterade oegentligheter i framtiden	30
5.	Slutsatser	31

SAMMANDRAG

Gemenskapens utgifter per capita i fasta priser har ökat betydligt mellan 1999 och 2002. Kommissionen har ålagts nya uppgifter, av vilka många omfattar förvaltning av gemenskapsmedel. Den totala gemenskapsfinansieringen under denna period i 2002 års priser uppgår till cirka 800 miljarder euro.

Förvaltningen av gemenskapsmedel har bland annat omfattat inkassering av fordringar, som företas av gemenskaperna eller av medlemsstaterna vid gemensam förvaltning av gemenskapsmedel, efter avräkning av förskott eller till följd av fel, oegentligheter gällande form eller innehåll och, i sällsynta fall, till följd av bedrägerier.

Per den 30 juni 2002 belöpte sig de utestående åtagandena till sammanlagt något över 3,5 miljarder euro, däribland åtaganden gällande jordbruksutgifter, strukturfondsutgifter och diverse andra utgifter. Inkasseringen av samtliga gemenskapsfordringar uppgår i regel till 80–90 % av det utestående beloppet.

Området är dock besvärligt och det uppstår lätt missförstånd, eftersom begreppet inkassering, som används i räkenskaperna, täcker in fyra helt olika företeelser:

- (1) indrivning av belopp som medlemsstaterna på felaktiga grunder betalat ut till lantbruksenheter eller till organisationer som är inbegripna i strukturåtgärder, antingen på grund av formfel eller substansfel, oavsiktligt eller ibland avsiktligt,
- (2) indrivning av böter som kommissionen har ålagt organisationer eller medlemsstater,
- (3) Inkassering av egna medel från medlemsstaterna genom det normala förfarandet för fastställande av fordringar,
- (4) indrivning från mottagare av gemenskapsstöd när kontraktet eller stödavtalet inte har efterlevts enligt villkoren.

Genom detta meddelande till Europaparlamentet, rådet och revisionsrätten tillmötesgår kommissionen dessa institutioners krav på att få djupgående information om de framsteg som gjorts avseende åtgärd 98 i vitboken om reformen av kommissionen gällande ”Effektivare uppbörd av felaktigt utbetalda medel”.

I detta meddelande beaktas de framsteg som gjorts sedan 2000 när det gäller inkassering av belopp som utbetalats i samband med direkt och delad förvaltning av gemenskapsutgifter och som måste indrivnas till följd av avräkning av förskott samt till följd av fel, oegentligheter eller, i ett fåtal fall, bedrägerier.

I detta meddelande behandlas inte egna medel och böter, som omfattas av andra regler och inte följer av förvaltningen av gemenskapsutgifter, även om de också är registrerade som gemenskapsfordringar i räkenskaperna.

Vad gäller gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkt förvaltning har mycket gjorts sedan 2000 i form av förebyggande och avhjälpande åtgärder, rationalisering och ökning av de resurser som används vid inkassering inom kommissionens horisontella

avdelningar. Från och med den 1 januari 2003 kommer, genom tillämpningen av de nya ramarna för budgetförvaltningen (den nya budgetförordningen, genomförandebestämmelserna och de interna reglerna), varje enskild aktörs roll att preciseras ytterligare, fastställandet av gemenskapsfordringar och inkasseringmetoder kommer att förstärkas och reglerna, både lagstiftning och interna regler, kommer att bli öppnare.

Vad beträffar gemenskapsfordringar som uppstår i samband med delad förvaltning av gemenskapsmedel (EUGFJ:s garantisektion och strukturfonderna) är medlemsstaterna ansvariga för fordringar på slutliga stödmottagare och för att meddela kommissionen beloppen i fråga. Enligt gällande lagstiftning skall kommissionen följa den inkasseringprocess som medlemsstaterna genomför från fall till fall och, när det är nödvändigt enligt förordningarna om EUGFJ:s garantisektion och strukturfonderna, ålägga medlemsstaterna att betala de belopp som inte indrivits. Denna uppföljning är en besvärlig och invecklad process och ger upphov till förseningar vid fastställandet av gemenskapsfordringar och en tydlig eftersläpning i fråga om ärenden som skall undersökas på området för EUGFJ:s garantisektion. Kommissionen håller på att tillsätta en tillfällig arbetsgrupp bestående av specialister från OLAF och GD Jordbruk som skall ta sig an denna eftersläpning, och den är i färd med att utarbeta ett förslag till ändring av artikel 8 i förordning nr 1258/1999 i syfte att förenkla dessa förfaranden.

Kommissionen är förvissad om att dessa nya ramar kommer att garantera en effektivare inkassering av gemenskapsfordringar som uppstår vid både direkt och delad förvaltning av gemenskapsmedel.

1. INLEDNING

Det ständigt ökande antalet uppgifter som åläggs kommissionen, särskilt i samband med förvaltningen av medel, har automatiskt lett till en ökad fokusering på problemet med belopp som skall återvinnas av gemenskaperna eller medlemsstaterna vid delad förvaltning av gemenskapsmedel, till följd av avräkning av förskott eller som en följd av fel, oegentligheter eller, i ett fåtal fall, bedrägerier.¹

Kommissionen har inlett en omfattande administrativ reform för att lösa detta problem. I Vitboken om reformen av kommissionen från mars 2000 fastställer kommissionen riktlinjer för en effektivare förvaltning av utgifterna och om inkassering av fordringar som uppstår i samband med direkt och delad förvaltning av gemenskapens utgifter. Detta tillvägagångssätt är ett av kommissionens viktigaste bidrag till skyddet för gemenskapens finansiella intressen.

Syftet med reformen inom denna sektor beskrevs i handlingsplanen om den administrativa reformen av kommissionen av april 2000.

Åtgärderna måste fokuseras på hur lagstiftningen samt reglerna och procedurerna för den ekonomiska förvaltningen skall kunna göras så ”vattentäta” som möjligt mot fel, oegentligheter och bedrägerier genom ett bättre definierat och effektivare samarbete mellan kommissionens avdelningar samt mellan kommissionen och medlemsstaterna.²

I vitboken anges ett antal grundläggande åtgärder till stöd för reformen rent allmänt, t.ex. inrättandet av tjänsten för internrevision, den centrala finanstjänsten, ett informations- och utbildningsprogram för aktörerna i budgetförvaltningen och en allmän översyn av de finansiella reglerna. I vitboken avgränsades också fyra allmänna verksamhetsområden för

---

¹ Med ”fel” avses i detta sammanhang transaktioner som bokförts felaktigt eller som inte genomförts i enlighet med de lagar och föreskrifter som gäller för dem, såsom revisionsrätten definierat detta begrepp för sina årsrapporter och för revisionsförklaringen (DAS), och oavsett om felen kan skada Europeiska gemenskapernas budget eller inte. Med ”oegentlighet” avses i enlighet med artikel 280 i EG-fördraget en oregelmässig tillämpning av gällande regler, som nu i samband med skyddet av ekonomiska intressen är kopplat till en påverkan på budgeten. I artikel 1.2 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, 23.12.1995) definieras oegentligheter som ”*varje överträdelse av en bestämmelse i gemenskapsrätten som är följden av en handling eller en underlåtenhet av en ekonomisk aktör och som har lett eller skulle ha kunnat leda till en negativ ekonomisk effekt för gemenskapernas allmänna budget eller budgetar som de förvaltar, antingen genom en otillbörlig utgift eller genom minskning eller bortfall av inkomster som kommer från de egna medel som uppbärs direkt för gemenskapernas räkning*”. Med ”bedrägeri” enligt definitionen i artikel 1 i 1995 års konvention om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen avses, i fråga om inkomster, varje uppsåtlig handling eller uppsåtlig underlåtenhet om detta leder till att medel från Europeiska gemenskapernas allmänna budget minskas på ett olagligt sätt (konvention som utarbetats på grundval av artikel K.3 i fördraget om Europeiska unionen, om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen; EGT C 316, 27.11.1995).

² Reformen av kommissionen, vitbok, del II, KOM(2000)200 slutlig/2, 5 april 2000, V, XXX - Skydd av gemenskapens ekonomiska intressen, s. 69–70.

skydd av ekonomiska intressen.³ Åtgärd 96 hade det specifika syftet att uppnå en effektivare inkassering av belopp som betalats ut på felaktiga grunder.

I meddelandet till kommissionen av den 13 december 2000 om inkassering av felaktigt utbetalda belopp⁴ konkretiserar man dessa riktlinjer genom att ange en praktisk handlingsplan för inkassering av fastställda gemenskapsfordringar på området för direkta utgifter⁵. Nu måste man undersöka i vilken omfattning detta har genomförts och besluta om följande steg och, i enlighet med kommissionens åtaganden, komplettera handlingsplanen med nya åtgärder för att säkerställa att alla skulder i samband med både direkt och delad utgiftsförvaltning⁶ som kan fastställas faktiskt fastställs.

Att förbättra återvinningen av gemenskapsfordringar är givetvis bara en aspekt av den reform av finansförvaltningen som kommissionen har inlett för att göra handläggningen av utgifter så immun som möjligt mot fel och oegentligheter och bedrägerier. Åtgärder för att på ett tidigt stadium **förebygga** utbetalningar på felaktiga grunder⁷ bör framhållas i detta sammanhang, även om sådana åtgärder inte omfattas av räckvidden för detta meddelande.

Mot denna bakgrund bör det påpekas att kommissionen utnyttjar de anslag som antas av budgetmyndigheten för uppdrag där det ligger i sakens natur att det inte alltid är möjligt att helt eliminera risken för felaktiga utbetalningar. Det finns två huvudorsaker till detta. Den första gäller vilken typ av sektor det handlar om: förvaltningsmodellen måste ta hänsyn till de risker som finns inbyggda i dessa sektorer och de slutliga mål som fastställs i lagstiftningen. Detta förbehåll gäller särskilt för utvecklingsbistånd och politiken för ekonomisk och social sammanhållning. Det enda skydd man kan tänka sig, och som utnyttjas av kommissionen,⁸ är att använda metoder för riskbedömning för att försöka minimera vissa risker, särskilt genom att utvärdera den finansiella och operativa kapaciteten hos varje mottagare av gemenskapsstöd.⁹ Den andra orsaken gäller vilken typ av utgifter som godkänns. I synnerhet utgör utbetalning av förskott eller beviljande av förhandsfinansiering utan motprestation vid

---

³ Åtgärd 92, Riktlinjer för en sund projektförvaltning; åtgärd 93, Bättre samverkan mellan OLAF och andra avdelningar; åtgärd 94, "Bedrägerisaker" lagstiftning och handläggning av kontrakt; åtgärd 95, Bättre varningssystem.

⁴ Meddelande av den 13 december 2000 från Michael Schreyer till kommissionen, "Åtgärd 96-Effektivare uppbörd av felaktigt utbetalda medel", SEK(2000)2204/3, punkt 4 "Handlingsplan för effektivare förfaranden".

⁵ Numera kallat "central direkt" förvaltning enligt artikel 53.2 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, 16.9.2002) - nedan "direkt förvaltning". Inkasseringar som genomförs av genomförandeorgan inom ramen för skötseln av gemenskapsprogram eller -projekt som delegerats dem enligt artikel 54.2 a och artikel 55 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 omfattas av detta meddelande.

⁶ Eller "decentraliserad" förvaltning av gemenskapsmedel, om uppgifter för genomförande av budgeten delegeras till tredje land enligt artikel 53.3 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002, som fallet är med kandidatländerna inom ramen för Sapard- och Ispa-programmen.

⁷ Särskilt genom ökad utvärdering av all verksamhet över hela utgiftscykeln (SEK(2000)1051 av den 26 juli 2000) och genom skydd mot bedrägerier (KOM(2001)630, 25.10.2001) och en mer generell förbättring av projektstyrningen, däribland införandet av normer för internkontroll (SEK(2001)2037/4) och harmonisering av kontrakt för att uppnå en större rättssäkerhet för kommissionen.

⁸ Omfattar systematisk utvärdering av utgifterna, också före eventuell lagstiftning (redovisning), införande av planering, programplanering och resultatmätning, genomförandegraden och aspekter på framtida åtgärder, särskilt uppställande av mål, flerårig programmering, årliga förvaltningsplaner, kontroll av om resultaten motsvarar målsättningarna, riskanalys och förvaltning (norm 11 i normerna för internkontroll), SEK(2000)2203.

⁹ Villkor som fastställs i artikel 171 och följande artiklar i utkastet till förordning om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen, antaget av kommissionen den 24 juli 2002.

betalningstidpunkten en kännbar risk. Alla betraktar dock detta som ett viktigt redskap för att genomföra vissa åtgärder som gemenskapslagstiftaren har vidtagit. Denna princip har således upprätthållits med stöd från alla gemenskapsinstitutioner i den nya budgetförordningen, som antogs enhälligt av rådet den 25 juni 2002¹⁰, dock med förbehåll för två skyldigheter. Den ena gäller de i genomförandebestämmelserna angivna fallen där det åligger kontraktsparter eller stödmottagare att i förväg ställa en säkerhet för att begränsa de ekonomiska riskerna i samband med utbetalningen av förfinansiering¹¹. Den andra gäller skyldigheten att kräva tillbaka räntan på förfinansieringen, som kvarstår som gemenskapens egendom¹².

---

¹⁰ Artikel 81.1 b i) i förordning nr 1605/2002, EGT L 248, 16.9.2002, s. 1–41.

¹¹ Artiklarna 102 och 118 i den nya budgetförordningen.

¹² Artiklarna 3 och 4 i utkastet till förordning om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen, antagen av kommissionen den 24 juli 2002 (KOM(2002)402 slutlig)

2. ANALYS AV NULÄGET

Av räkenskapsmässiga skäl har betalningskrav som fastställts av kommissionen hittills omfattat alla inkomster utan ytterligare distinktion. I detta meddelande är egna medel¹³ och böter¹⁴, som inte följer av förvaltningen av gemenskapens utgifter, inte relevanta.

Det totala utestående beloppet per den 30 juni 2002 för gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkt och delad förvaltning av gemenskapsmedel, ovannämnda båda typer undantagna, på grundval av de viktigaste typerna av skulder som särskiljs i gemenskapernas årliga balansräkning är följande:

BUDGET FÖR 2002: UTESTÅENDE FORDRINGAR (milj. euro)

EUGFJ 2 263,05

Strukturfonderna 407,57

Övrigt 916,69

2.1 Redovisningsuppgifter per den 30 juni 2002

- Siffror

Vad gäller gemenskapsfordringar som uppstår i samband med den direkta och delade förvaltningen av gemenskapsutgifter återkrävde kommissionen 2 461,44 miljoner euro 2001. Siffran för de sex första månaderna 2002 är 755,27 miljoner euro.

Såsom revisionsrätten krävde återspeglar de 2,263 miljarder euro som nyligen fördes upp på EUGFJ:s garantisektion belopp som medlemsstaterna inrapporterat för länge sedan som belopp ”som skall krävas tillbaka”, men som består av belopp som i själva verket väntar på att inkasseras av medlemsstaterna och som, om de inte återkrävs, antingen kommer att debiteras gemenskapsbudgeten eller den berörda medlemsstatens budget (det är bara i det sistnämnda fallet som de ifrågavarande beloppen måste återkrävas för gemenskapens budget). Kommissionen kan inte göra mycket, om ens något, för att inkassera dessa belopp, som gäller alltför stora utbetalningar från 89 utbetalande organ inom Europeiska unionen till mottagarna, som skall krävas tillbaka av dessa organ. Eftersom dessa fordringar är så gamla har kommissionen dock beslutat bokföra dem, men den måste tillämpa en avskrivningssats för att beakta den tid som gått sedan dessa belopp ursprungligen uppgavs av de utbetalande organen i medlemsstaterna.

---

¹³ Tabellerna innehåller inga uppgifter om egna medel (45 460,06 milj. euro per den 30 juni 2002), eftersom dessa är mindre relevanta för detta meddelande. Gemenskapsfordringar på detta område härrör från de regelmässiga månatliga fordringarna på medlemsstaterna, som skall göra egna medel tillgängliga för kommissionen, och dessa fordringar betalas i tid av medlemsstaternas statskassor. Egna medel omfattas inte av budgetförordningen för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, utan av rådets beslut av den 29 september 2000 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (2000/597/EG, Euratom).

¹⁴ Böter som kommissionen ålagt för överträdelser av konkurrensreglerna (2 935, 76 milj. euro) nämns bara som en anmärkning, eftersom de ger upphov till preliminära utbetalningar eller ställande av säkerhet om talan väcks vid en gemenskapsdomstol.

I tabellen nedan anges fördelningen enligt förfallodag (siffrorna för EUGFJ:s garantisektion analyseras i avsnitt 4.3).

BUDGET 2002: UTEST. ÅTAGANDEN* OCH INKASS. ENL. FÖRFALLODAG PER 30.6.2002										
I milj. euro										
Förfallodag	Böter**		Strukturfonder				Övrigt			
	Fordran fastställd	% inkass. 2002	Fordran fastställd	Inkasserat 2002	Utestående	% inkass. 2002	Fordran fastställd	Inkasserat 2002	Utestående	% inkass. 2002
Ej förfallet		Ej tillämpl.	19,45	-1,23	20,68	-6,33%	784,49	239,61	544,88	30,54%
< 1 år	2.010,36	Ej tillämpl.	381,22	61,5	319,72	16,13%	620,33	428,57	191,75	69,09%
1-2 år	190,68	Ej tillämpl.	9,19	2,1	7,08	22,89%	72,53	10,99	61,54	15,15%
2-3 år	51,81	Ej tillämpl.	24,18	0	24,18	-0,02%	11	0,61	10,4	5,51%
3-4 år	521,86	Ej tillämpl.	12,81	0,16	12,65	1,28%	34,69	9,57	25,12	27,59%
4-5 år	8,8	Ej tillämpl.	2,03	0,23	1,81	11,18%	15,12	0,53	14,6	3,50%
> 5 år	152,25	Ej tillämpl.	22,93	1,49	21,44	6,49%	69,54	1,15	68,39	1,65%
Totalt	2.935,76	Ej tillämpl.	471,81	64,24	407,57	13,62%	1.607,72	691,03	916,69	42,98%

* Utestående åtaganden har antingen fastställts 2002 eller är fortfarande utestående från tidigare år

**Beloppet 2.935,76 milj. euro består av böter som ännu inte förfallit till betalning och böter om vilka talan väckts vid EG-domstolen. Vad de sistnämnda fallen beträffar betalas böterna antingen preliminärt eller så har en bankgaranti ställts som säkerhet för böterna.

• Analys

De förfallna beloppen per den 30 juni 2002 (dvs. fordringar som faktiskt förfallit till betalning vid den tidpunkten) uppgår till omkring

- 2,3 miljarder euro för EUGFJ:s garantisektion, men då måste man komma ihåg ovanstående förbehåll gällande avskrivning som skall tillämpas och gällande det belopp som faktiskt skall återbetalas till gemenskapsbudgeten,
- 387 miljoner euro för strukturfonderna,
- 373 miljoner euro för diverse gemenskapsfordringar i samband med direkt förvaltning.

Dessa siffror avspeglar inte i sig en problematisk situation om man antar att de visar att belopp som skall krävas tillbaka fastställs systematiskt, och förutsatt att de utestående beloppen hänför sig till nya fordringar och att gamla gemenskapsfordringar regelmässigt återkrävs. Detta gäller tyvärr inte alls för gemenskapernas fordringar, vilket beror på att även om det utestående beloppet förblir relativt stabilt från månad till månad trots att nya skulder fastställs, avslöjar en mer ingående analys uppdelad enligt året för fastställande en betydande andel gamla skulder som inte återkrävs.

Vad gäller delad förvaltning beskriver gemenskapernas räkenskaps-siffror en situation som måste anses tillfällig: det faktum att ovanstående siffror har registrerats betyder inte att gemenskaperna kommer att kunna kräva återbetalning av hela beloppet enligt de sektorsspecifika reglerna (se avsnitt 4.3 nedan med avseende på EUGFJ:s garantisektion).

Uppdelningen enligt åldern på **skulder som uppstår i samband med direkt förvaltning av gemenskapsmedel** undersöks nedan. Analysen (på grundval av den sista kolumnen i tabellen ovan) visar att

- omkring 88 % av det förfallna beloppet hänför sig till gemenskapsfordringar som fastställts år n,
- 3 % gäller gemenskapsfordringar som fastställts år n-1,
- 1 % gäller gemenskapsfordringar som fastställts år n-2,
- resterande 8 % gäller gemenskapsfordringar som fastställts mer än tre år tidigare.

De äldsta gemenskapsfordringarna bör ägnas mest uppmärksamhet och det är där man bör sträva efter förbättringar. Om dessa gemenskapsfordringar inte kan indrivnas, kan det betyda följande:

- Räkenskapsförarens standardåtgärder för uppföljning ledde inte till väntat resultat.
- De alternativa inkasseringssätten, t.ex. att fordran skrivs av eller att säkerheten tas i anspråk, var inte möjliga eller tillämpades inte.
- Verkställighetsförfarandet enligt artikel 256 i EG-fördraget har inte inletts.
- I de fall där verkställighetsförfarandet enligt artikel 256 i EG-fördraget inte var möjligt, gav förfarandet för att uppnå ett betalningskrav på rättslig väg inte väntat resultat eller inleddes inte av den behöriga tjänstegrepen inom kommissionen.

Det finns flera skäl till varför dessa inkasseringssätten inte gett väntat resultat eller inte har tillämpats fullt ut. En del av de administrativa felen kan hittills förklaras med att redskapen och förfarandena inte varit helt ändamålsenliga samt, i viss utsträckning, med behovet av att öka kännedomen om dessa metoder inom de berörda avdelningarna. I alla händelser bör man inte underskatta betydelsen av att de domstolsförfaranden som inletts är tidskrävande i sig.

Ju äldre en fordran är, desto mindre sannolikt är det att den kan indrivnas (t.ex. på grund av adressändring, gäldenärens insolvens, preskription som utesluter rättsliga åtgärder). Därför måste det klart fastställas vilka svårigheter inkasseringen av gemenskapsfordringar är förknippad med: **diagnosen är positiv, eftersom inkasseringen av korrekt fastställda belopp är relativt stabil procentuellt sett, och ligger på mellan 80 och 90 % av det utestående beloppet.** Det återstår att finna lösningar för att avveckla ”den historiska bördan” bestående av gamla gemenskapsfordringar som inte krävts tillbaka.

Dessa resultat visar att kommissionens ansträngningar för att inkassera fastställda fordringar bör inriktas på att avveckla denna historiska börda, samtidigt som man övervakar alla fordringar för att se till att denna typ av börda inte uppstår igen.

2.2 Problem som inte framgår av räkenskaperna: gemenskapsfordringar som inte fastställts

Bokföringssystemet kan bara återspegla de betalningskrav som bokförts i systemet - dvs. de fastställda gemenskapsfordringarna - och det sätt på vilket de följs upp. Det är därför extremt svårt, om inte omöjligt, att ens någorlunda exakt kvantifiera

omfattningen av de skulder som kan fastställas men som ännu inte fastställts eller ännu inte kan fastställas.

På området för direkt förvaltning har de horisontella avdelningarna dock iakttagit fall där fastställandet av belopp som kan krävas tillbaka inte har varit systematiskt (t.ex. efter det att program eller projekt avslutats på grund av det bristfälliga genomförandet av tidigare delbetalningar av programmet eller projektet i fråga).

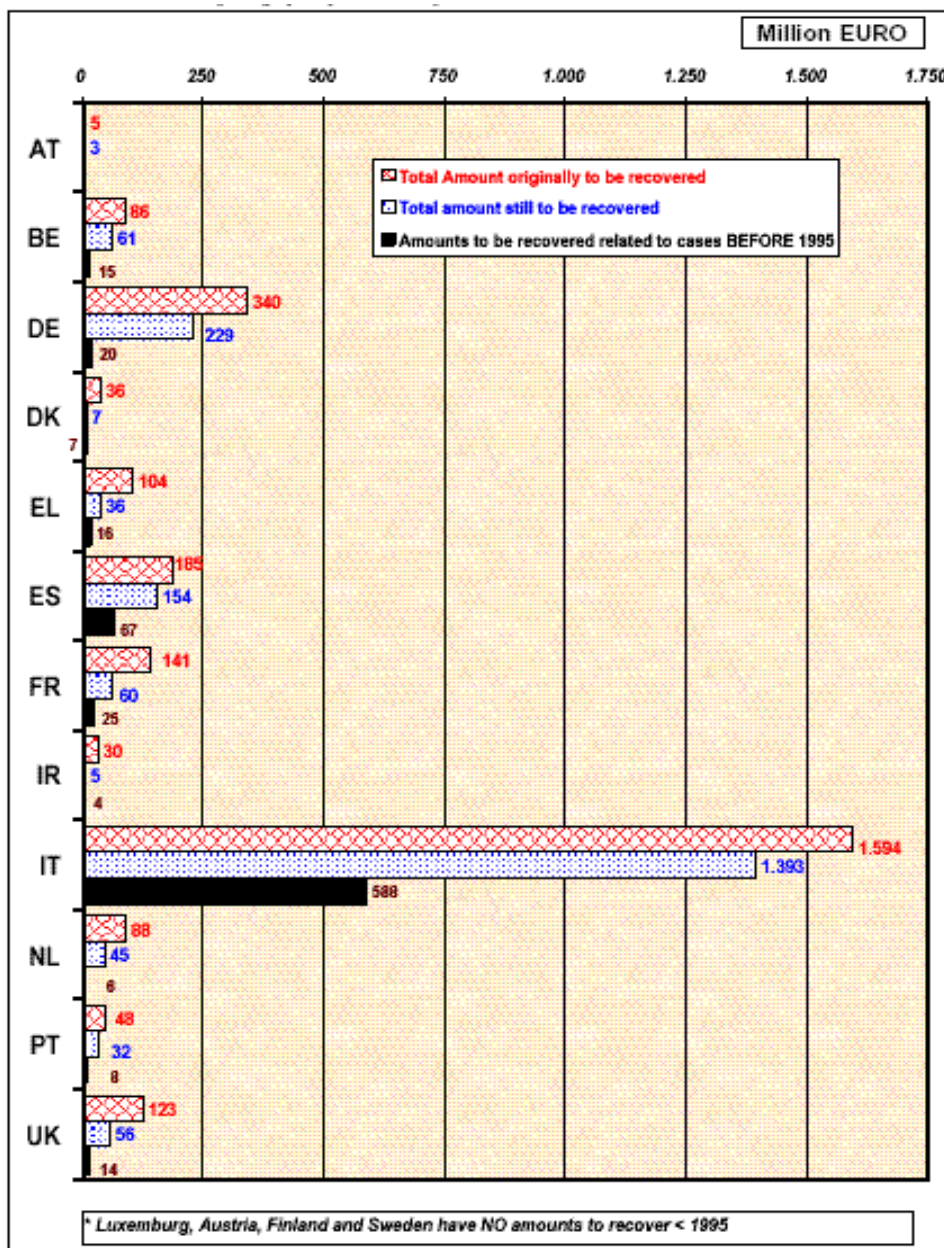
Dessutom har det i en del av revisionsrättens revisioner av den delade förvaltningen av EUGFJ:s garantisektion betonats att oegentligheter som inrapporterats av medlemsstaterna inte följdes upp av de behöriga avdelningarna inom kommissionen eller att uppföljningen skedde för sent.¹⁵ De belopp som medlemsstaterna inrapporterat enligt den lagstiftning som är tillämplig på delad förvaltning av EUGFJ:s utgifter ger en bild av de belopp som ännu återstår att kräva tillbaka eller fortfarande återstår att debiteras medlemsstaterna eller gemenskapen. Detta dröjsmål med att fastställa gemenskapsfordringar i ordets egentliga bemärkelse beror framför allt på de långsamma inkasseringsförfarandena vid vissa nationella domstolar (se tabell nedan). Dessa belopp gäller fordringar gentemot den slutliga stödmottagaren, eftersom man bör hålla i minnet att alla belopp som inkasserats med gott resultat skall överföras till EUGFJ och att medlemsstaterna är ansvariga för förvaltningen av denna typ av utgifter i samband med den delade förvaltningen.

Syftet med detta meddelande är därför att anta nya åtgärder för att man skall kunna gripa sig an detta problem med uteblivet fastställande på området för direkta utgifter och de otillräckliga möjligheterna att fastställa gemenskapsfordringar på området för delad förvaltning av gemenskapens utgifter.

---

¹⁵ Revisionsrätten, årsrapport för budgetåret 2000, rapport om verksamheten under den allmänna budgeten, kapitel 2.

**Belopp som gäller inrapporterade oegentligheter per den 31 december 2001
under EUGFJ:s garantisektion för perioden 1970–2000
enligt förordning (EG) nr 595/91**

Million EURO = Miljoner euro

Total Amount originally to be recovered = Totalt belopp som ursprungligen skulle inkasseras

Total amount still to be recovered = Totalt belopp som återstår att inkassera

Amounts to be recovered related to cases BEFORE 1995 = Belopp som skall inkasseras gällande fall från tiden FÖRE 1995

* Luxemburg, Austria, Finland and Sweden have NO amounts to recover < 1995 =

*Luxemburg, Österrike, Finland och Sverige har INGA belopp att inkassera < 1995

Anm.: De siffror som anges för Italien är inte exakt jämförbara med dem som inrapporterats för övriga länder, och de utgör en tydlig överskattning av oegentligheternas omfattning. När de italienska myndigheterna upptäcker en oegentlighet, beräknar de det sammanlagda belopp som skall inkasseras utifrån de totala belopp som stödmottagaren har mottagit under hela den period som omfattas av den revision som avslöjade oegentligheten; det är först i slutet av det straffrättsliga och/eller det formella administrativa förfarandet domaren fastställer det exakta belopp oegentligheten gäller och inleder indrivningen.

3. FÖRBÄTTRAD INKASSERING AV FASTSTÄLLDA GEMENSKAPSFORDRINGAR

Detta meddelande fokuserar på gemenskapsfordringar som uppstår i samband med den direkta förvaltningen av gemenskapens utgifter och i samband med delad förvaltning med medlemsstaterna av utgifter under EUGFJ:s garantisektion och strukturfonderna.

I de sistnämnda fallen är gemenskapsfordringarna i den mening som avses i budgetförordningen begränsade till fall där ekonomiska aktörer begått oegentligheter eller bedrägerier och de belopp som dessa aktörer är skyldiga inte kunnat återvinnas till följd av försumlighet från medlemsstaternas sida, där kommissionen enligt de tillämpliga sektorsbestämmelserna beslutar att det är medlemsstaterna som skall ta de ekonomiska konsekvenserna. Gemenskapernas fordran fastställs först när sektorförfarandena har slutförts.¹⁶ Beloppen i fråga föranleder därefter att gemenskapsmedlen inkasseras från medlemsstaterna.

Eftersom gemenskaperna har säkra metoder för att kräva tillbaka gemenskapsmedel när det är medlemsstater som är gäldenärer, är de åtgärder som skall vidtas för att förbättra inkasseringen av fastställda gemenskapsfordringar främst inriktade på fordringar på andra gäldenärer än medlemsstaterna eller på gemenskapsfordringar som uppstår i samband med den direkta förvaltningen av gemenskapens utgifter.

3.1 Åtgärder som kommissionen övervägde vid antagandet av handlingsplanen av den 13 december 2000 gällande gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkta utgifter och som genomförs på grundval av detta

I december 2000 lanserade kommissionen en handlingsplan för att förbättra inkasseringen av fastställda gemenskapsfordringar som uppstår i samband med den direkta förvaltningen av utgifter, särskilt gamla skulder, genom att analysera de problem som rapporterats. Problemen gällde bland annat de aktuella ärendenas komplexitet, bristen på samordning mellan de avdelningar som deltog i inkasseringen och vissa brister i användningen av de redskap som stod till buds. De utdragna rättsprocesserna vid nationella domstolar och gemenskapsdomstolar bör också nämnas i detta sammanhang.

I den handlingsplan som antogs i december 2000 fokuseras de framtida uppgifterna på ett antal åtgärder för att förbättra den övergripande förvaltningen av inkasseringens ärenden och, vad gäller den historiska bördan, att fortsätta med de fall som inte har lett till någon inkassering på frivillig basis.

Ett antal åtgärder som vidtagits för att genomföra handlingsplanen har bidragit till att förbättra inkasseringen, både genom att en eventuell anhopning av alltför gamla

---

¹⁶ För EUGFJ:s garantisektion, tillämpning av artikel 8 i rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitik (EGT L 94, 28.4.1970, s.13); därefter, från och med räkenskapsåret 2000, rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitik (EGT L 160, 26.6.1999, s. 103). För Sapard-programmet, artiklarna 8, 13 och 14 i del A i bilagan till det fleråriga finansieringsavtalet. För strukturfonderna, artikel 24 i förordning nr 4253/1988 (ändrad genom förordning nr 2082/93) och artikel 39 i förordning nr 1260/1999; artikel H i bilaga II till förordning nr 1164/94 om inrättandet av en sammanhållningsfond. För ISPA, artikel 9 i förordning nr 1267/1994 och särskilda bestämmelser i finansprotokollet gällande beslut om att bevilja stöd.

gemenskapsfordringar som blir omöjliga att kräva tillbaka har kunnat hindras och genom att den ”historiska bördan” har minskats.

3.1.1. Förebyggande åtgärder

Två åtgärder har vidtagits som ett led i handlingsplanen för att hindra en eventuell anhopning av extremt gamla skulder som kan bli omöjliga att kräva tillbaka.

- Med hänsyn till räkenskapsförarens traditionella uppgifter

Räkenskapsföraren har ombetts skicka påminnelser och formella underrättelser snabbare och mer systematiskt. Han skulle förses med finlipade verktyg som skulle göra det möjligt att skicka ut standardiserade, automatiska påminnelser och formella underrättelser (”*dunning*”) och att införa automatiska förvarnings- och kontrollmekanismer, så att räkenskapsföraren kan utöva sin generella samordningsfunktion gentemot övriga aktörer och påminna dem om de åtgärder som skall vidtas.

Detta arbete slutfördes i januari 2002 genom en ACCESS/BO-lösning som utvecklats på grundval av GD Budgets *Datawarehouse*. Nu kan både generaldirektoratet för budget och övriga generaldirektorat också utarbeta rapporter, som visar hur gamla de betalningskrav som generaldirektoraten utfärdat är. Tillförlitligheten förbättrades avsevärt 2001, även om vissa förbättringar fortfarande är önskvärda.¹⁷

Ett antal *rapporteringsåtgärder* gör det numera möjligt att bedöma omfattningen av de inkasseringsåtgärder som skall vidtas i de enskilda generaldirektoraten (uppgifterna ingår nu i generaldirektörernas årsrapport) eller, i vissa fall, att konstatera brister i fastställandet av gemenskapsfordringar.

- Beträffande räkenskapsförarens nya uppgifter

Räkenskapsföraren har anförtrotts uppgiften att inhämta relevant information om gäldenärernas finansiella situation när utanordnarna behöver hjälp i detta avseende och har sedan slutet av år 2000 sett till att alla generaldirektorat har tillgång till databasen *Dun & Bradstreet*.

3.1.2. Avhjälpan åtgärder (avveckling av gamla gemenskapsfordringar)

Särskilt vad gäller avvecklingen av gamla gemenskapsfordringar har följande åtgärder som anges i handlingsplanen vidtagits utan ändring av gällande regler.

Med beaktande av att de fall där fordringarna inte kunde inkasseras var mycket komplicerade, beslutade man att intensifiera samrådet med de horisontella avdelningarna (DG Budget, Rättstjänsten, OLAF, Generalsekretariatet) för att spåra en gäldenärs adress, fatta beslut om de rättsliga åtgärder som skall vidtas eller, som sista lösning när skulden inte kan indrivs, att avstå från att kräva in en fastställd fordran.

---

¹⁷ T.ex. i fråga om behandlingen av ”partiella nedsättningar” måste man fortfarande garantera kopplingen mellan det negativa betalningskravet (annullering, helt eller delvis, av en betalningsorder som redan har utfärdats) och det ursprungliga betalningskravet (motsvarande det ursprungliga beloppet som skulle krävas tillbaka).

- Inkassering av gamla gemenskapsfordringar

- Nya uppgifter för OLAF

I februari 2002 inrättade OLAF en ny enhet (A5) för administrativ, lagstiftningsmässig och finansiell uppföljning på området för direkta utgifter, i enlighet med den handlingsplan som antogs i meddelandet från december 2000. Denna enhet är ansvarig för den interna och externa samordningen av uppföljningen av fall gällande bedrägerier och oegentligheter som omfattar direkta utgifter och som OLAF undersöker i nära samarbete med de utanordnande generaldirektoraten och andra berörda tjänstegrenar. Sedan enheten inrättades i februari 2002 har den mottagit 57 ärenden från OLAF:s direktorat för undersökningar med tanke på en administrativ, lagstiftningsmässig och finansiell uppföljning. Enheten säkerställer att kommissionen faktiskt väcker talan om civilrättsliga anspråk i inkasseringsärenden som kräver domstolsförfarande. På begäran av en utanordnare kan OLAF, så snart gäldenären saknas, också försöka spåra dennes adress. Efterforskningarna kan omfatta alla andra organ som har rättsliga eller finansiella kopplingar till gäldenären.

- Handläggningen av inkasseringsärenden inom Rättstjänsten

Rättstjänsten har infört ett centraliserat system för inkasseringsärenden, som skall överföras till och övervakas av det team som ansvarar för själva substansen och som skall samråda med rättstjänstens budgetavdelning om tvivel föreligger om principfrågor. Därefter utser den chef som ansvarar för handläggningen av ärendet en tjänsteman som skall sköta inkasseringen.

Det förfarande som generaldirektoraten skall iakta angavs i en promemoria till generaldirektörerna. I en praktisk vägledning om inkassering anges ansvarsområden och förklarar steg för steg vilka åtgärder som skall vidtas av tjänstemännen vid rättstjänsten, däribland de åtgärder som omfattar samarbete med andra avdelningar inom kommissionen med avseende på inkassering.¹⁸

- Den centrala finanstjänstens roll

I den handlingsplan som antogs i december 2000 uppmanade kommissionen den centrala finanstjänsten att utarbeta minimiriktlinjer för organiseringen av rapporteringskanaler och för förvaltningsreglerna.

I de *normer för internkontroll* som kommissionen antog den 13 december 2000 (SEK(2000) 2203) och uppdaterade 2001 (SEK(2001)2037/4) fastställs de normer som gäller för utgiftscykeln och inkasseringsprocessen genom att de fastställer de minimikrav och kontrollförfaranden som skall iakttas i varje enskilt generaldirektorat. Utöver dessa normer (som har varit bifogade de interna reglerna om genomförandet av budgeten sedan 2001), har den centrala finanstjänsten utarbetat en regelbundet uppdaterad vägledning som beskriver den operativa processen i samband med riskvärdering inte bara för hela utgiftscykeln utan också, i den senaste uppdateringen för 2002, på inkasseringsområdet.¹⁹

---

¹⁸ Allan Rosas och Jean-Louis Dewosts promemoria av den 31 mars 2001 (JUR(2001)15037) till generaldirektoraten: Debt recovery – Procedure for consulting the Legal Service, bilaga 2.

¹⁹ "Detailed risk assessment for operational processes – the Process Handbook".

Slutligen har statistik över inkassering i generaldirektoratens årsrapporter under 2001 tagits med, vilket utgör ett användbart redskap för att bedöma de framsteg som gjorts eller som ännu skall göras när det gäller inkassering.

- Undersökning om externalisering av olika inkasseringsverksamheter

Såsom kommissionen rekommenderade i december 2000, blev denna fråga behandlad i form av en nyttokostnadsanalys av att externalisera en del av inkasseringsverksamheten. Slutsatserna och rekommendationerna i undersökningen är dock ännu inte färdiga, eftersom man väntar på att de nya reglerna skall stabilisera sig och att den interna revisionstjänsten skall lägga fram sin slutliga rapport om inkassering.

- **Erkännande av det faktum att vissa gemenskapsfordringar inte går att inkassera**

Med anledning av ett antal frågor från avdelningarna,²⁰ rekommendationer från den ansvarsfrihetsbeviljande myndigheten och det åtagande som gjordes i december 2000, fastställde den centrala finanstjänsten villkoren och förfarandena för att skriva av **gemenskapsfordringar som blivit omöjliga att kräva tillbaka** när alla nödvändiga åtgärder för att inkassera dem varit resultatlösa. Detta kompletterar de ramar som antogs nyligen med tanke på andra fall där en revision av fastställda fordringar kan visa sig nödvändig:

- *Riktlinjerna för tillämpningen av proportionalitetsprincipen på avstående från att kräva in fordringar* antogs av kommissionen i november 2001²¹ på grundval av den ansvarsfrihetsbeviljande myndighetens resolution för räkenskapsåret 1999.²² Genom det beslutet ändrade kommissionen de interna reglerna för genomförande av budgeten för 2001 genom att införa de trösklar för delegering av befogenheterna att genomföra budgeten som hade begärts av den ansvarsfrihetsbeviljande myndigheten och genom att anta öppnare och mer formella förfaranden och tydligare definierade och mer bindande kriterier för avstående från att kräva tillbaka fastställda fordringar genom tillämpning av proportionalitetsprincipen. Dessa trösklar konsoliderades i kommissionens interna regler om genomförandet av budgeten för 2002.²³
- *I de interna reglerna för genomförandet av budgeten för 2002* görs en mer logisk distinktion mellan avstående från fordringar, annullering samt tekniska och bokföringsmässiga justeringar, vilket möjliggör en mer tillfredsställande finjustering av delegering eller vidaredelegering i överensstämmelse med ansvars- och risknivån i dess tre typer av transaktioner. Detta försök, som inleddes på hösten 2001 på gemensamt initiativ från generaldirektoratet för finanskontroll och generaldirektoratet för budget, och som gör det möjligt att

---

²⁰ I sin egenskap av rådgivningsservice (helpdesk) i finansiella frågor mottog och besvarade den centrala finanstjänsten 37 frågor som gällde inkassering mellan februari 2001 och juli 2002, i genomsnitt något mer än två frågor per månad under denna period på 18 månader.

²¹ SEK(2001)1857 slutlig, 21.11.2001.

²² Punkt 9.1 i Europaparlamentets resolution om uppskjutande av beslutet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 1999 (kommissionen) (SEK(2000)537 –C5-0617/2000-2000/2155(DEC)).

²³ C(2002)1305, 8.4.2002.

vidaredelegera befogenheterna att göra mindre ändringar (uppåt och nedåt) av alla betalningskrav, om det bara är fråga om tekniska eller bokföringsmässiga ändringar, har förenklat de mycket strikta regler om delegering och vidaredelegering i samband med avstående från fordringar som antogs för budgetåret 2001. Eftersom försöket utföll väl, förlängdes det²⁴ och utvidgades i de interna reglerna för 2002 så att man numera gör en logisk distinktion mellan avstående från ett belopp som principiellt sett skall betalas²⁵ och annulleringen av en felaktigt fastställd skuld.²⁶

3.2 Åtgärder som håller på att införas på grundval av handlingsplanen av den 13 december 2000

Tidsfristen för genomförande av hela handlingsplanen från december 2000 fastslogs ursprungligen till den 1 april 2001, men förlängdes senare till den 30 juni 2002, när kommissionen uppdaterade tidsplanen för att genomföra de olika åtgärderna i vitboken i samband med åtgärd 96 den 21 december 2001.

Trots de ovannämnda åtgärderna och framstegen måste tidsplanen justeras utifrån en mer realistisk bedömning av vad som kan uppnås med beaktande av den övergripande finansiella reformen och den tid som behövs för att anta och införa de nya reglerna.

De viktigaste förbättringarna av inkasseringen av fastställda gemenskapsfordringar som fastställdes i december 2000 är beroende av en åtföljande ändring av de grundläggande reglerna. I den institutionella tidsplan som fastställdes vid Europeiska rådets möte i Göteborg fastställdes det att omarbetningen av 1977 års budgetförordning och det åtföljande regelverket skall antas senast i slutet av 2002: på interinstitutionell nivå är det fråga om förordningen om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen och, inom kommissionen, ändringen och den planerade harmoniseringen av olika bestämmelser om det interna förfarandet gällande inkassering av gemenskapsfordringar. Detsamma gäller förslagen om ändring av förordningarna om budgetförordningen gällande Europeiska utvecklingsfonden (EUF) eller gemenskapsorgan.

Det nya regelverket är nästan komplett²⁷ och omfattar tre serier av ändringar, som väsentligt förbättrar reglerna för inkassering av fastställda gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkt förvaltning, och som löser problemet med delad förvaltning.

---

²⁴ Artikel 12 i de interna reglerna för 2002 Artikel 12 i de interna reglerna för 2002.

²⁵ Artikel 10 i de interna reglerna för 2002.

²⁶ Artikel 11 i de interna reglerna för 2002.

²⁷ Den nya budgetförordningen, som antogs enhälligt av rådet den 25 juni 2002 och som i enlighet med artikel 187 skall träda i kraft den 1 januari 2003, och utkastet till kommissionens förordning om genomförandebestämmelser antogs den 24 juli 2002 (KOM(2002)402 slutlig). För EUF föreslog kommissionen samma principer i sitt utkast till förordning av den 11 juni 2002 om budgetförordning för den nionde Europeiska utvecklingsfonden (KOM(2002)290). För de "traditionella" organen (i motsats till de föreslagna verkställande organ som skall genomföra programmen) anges dessa principer i den rambudgetförordning som nämns i artikel 185 i den nya budgetförordning som kommissionen antog den 17 juli 2002 (KOM(2002)403/2).

3.2.1. Att stärka utanordnarens roll (decentralisering av debetnotan)

För att möjliggöra kontakter mellan gäldenärerna och utanordnaren i syfte att lösa så många ärenden som möjligt genom att kontrollera det berättigade i alla gemenskapsfordringar som registrerats som ”skall krävas tillbaka” innan räkenskapsföraren går vidare med inkasseringsförfarandet, åtog sig kommissionen i december 2000 att decentralisera arbetet med att sammanställa och översända ”debetnotan”, som upplyser gäldenären om att en fordran på honom har fastställts, från räkenskapsföraren till utanordnarna.

Denna delegering av befogenheter är nu rättsligt förankrad och bör träda i kraft den 1 januari 2003.²⁸ Kommissionen skall före detta datum formellt anta ändringen och konsolideringen av de olika interna bestämmelserna om inkassering av fordran.

3.2.2. Att främja indrivning i olika former

Översynen av reglerna har medfört väsentliga ändringar.

– Inkassering genom avräkning av skuld

På området för direkta utgifter har kommissionen hittills tillämpat principen om lagstadgad avräkning i relativt liten utsträckning. Även om denna princip finns i alla medlemsstater, har förstainstansrättens senaste rättspraxis²⁹ ifrågasatt möjligheten att använda detta effektiva förfarande som innebär att de medel som skall krävas tillbaka från gäldenären dras av från en eventuell fordran som gäldenären kan ha på sin fordringshavare och som är säker, obestridd och förfallen till betalning. Generaladvokat Philippe Légers slutsatser beträffande kommissionens talan i detta mål går dock mot förstainstansrättens sistnämnda beslut, och domstolen uppmanas erkänna avräkning som en generell princip i gemenskapsrätten (mål C-87/01 P av den 17 september 2002).

Dessutom fastställs det nu uttryckligen i den nya budgetförordningen att denna princip kan användas oavsett vilken kategori av gäldenär det gäller.³⁰

Denna mycket allmänna formulering bör göra det möjligt att inkassera gemenskapsfordringar genom avräkning i fråga om ”diverse” gäldenärer i samband med direkt förvaltning.

Effekterna av detta nya redskap är inte mätbara när det gäller inkasseringen av gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkt förvaltning, men en effektivare och mer systematisk användning av avräkningsmekanismen kommer att underlättas av den pågående optimeringen av förvarningssystemet.³¹

---

²⁸ Artikel 71.1 och 71.2 i den nya budgetförordningen och artikel 75 i utkastet till förordning om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen

²⁹ I sin dom av den 14 december 2000 i mål T-105/99, Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE) mot kommissionen, beslutade förstainstansrätten att avräkning av en fordran inte var möjlig på den grunden att kommissionen först borde ha försäkrat sig om att detta förfarande inte hindrar slutförandet av transaktionen.

³⁰ Artikel 73.1 stycke 2 i den nya budgetförordningen har följande lydelse: "Räkenskapsföraren skall kräva in medel genom avräkning i de fall samma gäldenär har en fordran på gemenskapen, förutsatt att denna är säker, obestridd och förfallen till betalning".

³¹ Meddelande om "Bättre varningssystem", åtgärd 95 i den administrativa reformen, SEK(2000)1811.

På området för delad förvaltning gäller de särskilda regler som fastställts för utgifter som finansieras för strukturfonderna (beslut om att minska stöd och finansiell korrigering). Detta innebär att när **medlemsstaterna är gemenskapens gäldenärer** samtidigt som de har fordringar på gemenskaperna, **gör denna mekanism det lättare att kräva in utestående fordringar**. Denna inkassering bör särskilt täcka de 408 miljoner euro som hade fastställts per den 30 juni 2002 för strukturfonderna och som ännu inte krävts tillbaka.

- Inkassering genom att säkerheter som ställts på förhand tas i anspråk

Detta förfarande tillämpas redan, men det väntas bli effektivare när den nya budgetförordningen ökar antalet fall där säkerheter måste eller kan ställas på förhand.³²

- Indrivning

Ökad användning av ”förenklad” verkställighet i enlighet med artikel 256 i EG-fördraget var en av de grundläggande rekommendationer som fastställdes i meddelandet från december 2000 om förbättrad inkassering, om gäldenären inte betalar frivilligt.

Principen ingår i artikel 72.2 i den nya budgetförordningen, som gör det möjligt att formellt fastställa att en fordran kan krävas in från andra än stater genom ett beslut som är verkställbart i den mening som avses i artikel 256 i EG-fördraget. Därför kan varje betalningskrav som inte grundar sig på ett formellt beslut som fattats på förhand³³ formaliseras genom ett beslut från kommissionen, som har samma rättsverkan som en exekutionstitel.

Det föreslås också att denna princip skall tas med i reglerna för företags, forskningscentras och universitets deltagande och för genomförandet av det sjätte ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstrationsverksamhet.³⁴

Om inkasseringen inte är verkställbar på grundval av detta, måste en exekutionstitel uppnås genom väckande av talan vid de behöriga domstolarna.³⁵ Möjligheterna till inkassering med hjälp av denna andra lösning väntas bli större genom det förestående antagandet av en rådsförordning om skapande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar.³⁶

---

³² I 1977 års budgetförordning gäller denna skyldighet bara kontrakt (artikel 64a) och betraktas bara som ett alternativ i handboken om bidragsförvaltning. De olika formerna för garantier utvidgas genom artiklarna 98, 102 och 117 i den nya budgetförordningen och villkoren gällande fordringars förfallodagar förstärks både för kontrakt och bidrag (för att begränsa de ekonomiska riskerna förknippade med förskott).

³³ Särskilt böter som kommissionen ålägger inom ramen för konkurrenspolitiken.

³⁴ Artikel 12 i Europaparlamentets och rådets beslut av den 5 november 2002 om regler för företags, forskningscentras och universitets deltagande samt om regler för spridning av forskningsresultat för genomförandet av Europeiska gemenskapens ramprogram 2002–2006.

³⁵ Den andra lösningen som anges i reglerna (artikel 81 i utkastet till förordning om närmare bestämmelser för genomförandet av den nya budgetförordningen, antagen av kommissionen den 24 juli 2002).

³⁶ Kommissionens förslag av den 18 april 2002 (KOM(2002)159 slutlig).

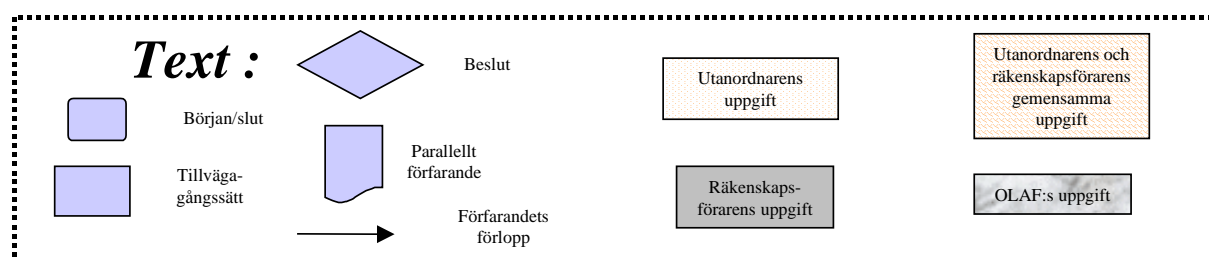
Användningen av detta instrument med tanke på gemenskapsfordringar som uppstår i samband med direkt förvaltning bör göra det lättare att inkassera utestående betalningskrav.³⁷

3.2.3. Att rationalisera avskrivningen av fordringar

Vad gäller avräkningen av fastställda fordringar, som är en specifik åtgärd för genomförande av budgeten som påverkar gemenskapernas tillgångar, bör det nya regelverket omfatta de distinktioner som gjorts till allmän tillfredsställelse i kommissionens interna regler och utsträcka dem till att omfatta även övriga institutioner.³⁸ Denna differentiering och fastställandet av kriterier i de nya reglerna kommer att göra det möjligt för alla institutioner att variera nivån på den delegering eller vidaredelegering de avser att tilldela sina tjänstemän i överensstämmelse med den grad av ansvar och risk som de olika typerna av transaktioner innebär, även om det ansvar som åligger den tjänsteman som utövar befogenheter via delegering eller vidaredelegering inte fritar den delegerande myndigheten från ansvar.³⁹ Följande tillvägagångssätt är möjliga:

- Avstående från en fastställd fordran (den största skönmässiga marginalen), antingen av skäl som har ett samband med en sund ekonomisk förvaltning, (om fordran inte kan inkasseras eller om kostnaden för inkassering är större än det belopp som skall återkrävas) eller av hänsyn till proportionaliteten (i linje med de kriterier som också fastställs i reglerna).
- Annullering av en felaktigt fastställd fordran (begränsad skönmässig marginal);
- Teknisk och bokföringsmässig justering (ingen skönmässig marginal eftersom detta följer automatiskt av vissa objektiva data).

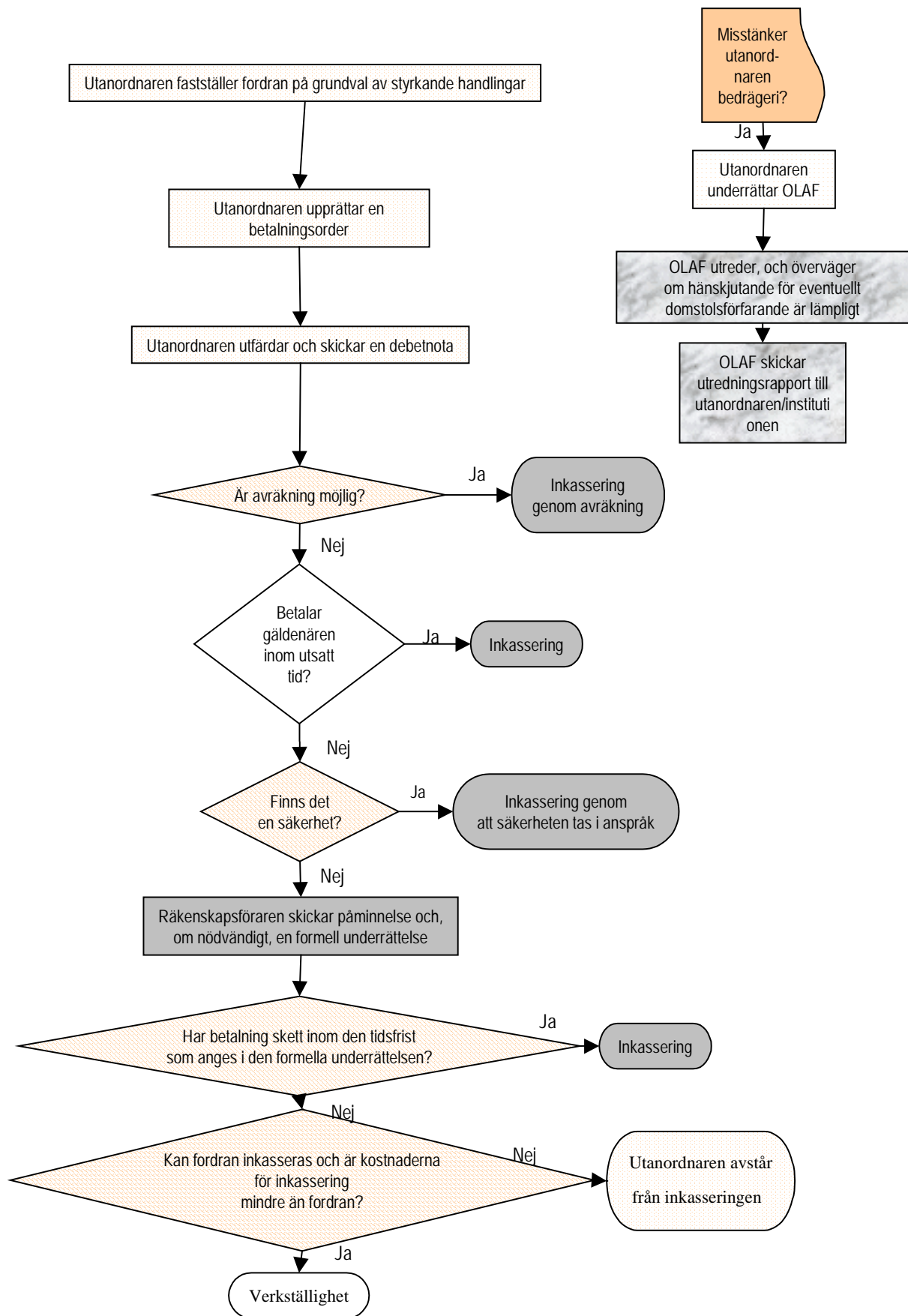
De olika stadierna sammanfattas nedan i form av ett förkortat flödesschema.

³⁷ Utgången är beroende av de domstolsförfaranden som skall inledas i de fall där artikel 256 i EG-fördraget inte kan tillämpas.

³⁸ Se punkt 3.1.1 ovan.

³⁹ Denna princip, som fastställs i artikel 21.2 i tjänsteföreskrifterna ("En tjänsteman som leder en tjänstegren är inför sina överordnade ansvarig när det gäller de befogenheter som tilldelats honom och när det gäller att hans instruktioner följs. Hans underordnades ansvar befriar honom inte på något sätt från det egna ansvaret"), utvidgas i artikel 66.3 i den nya budgetförordningen ("Om utanordnarens befogenhet delegeras vidare inom samma avdelning skall den utanordnare som tilldelats befogenheten i första ledet fortfarande ansvara för att systemen för förvaltning och internkontroll är effektiva, samt för sitt val av delegerad utanordnare").

3.2.4. *Åtgärder som skall vidtas för att säkerställa fullständig tillämpning av de nya reglerna*

Bortsett från de pågående utbildningsåtgärderna skall utanordnarna regelbundet förses med relevanta indikatorer för analys, särskilt i form av kvartalsrapporter från räkenskapsföraren till dem som delegerats en befogenhet som utanordnare, som visar det åldersbaserade saldot för de betalningskrav som utarbetats av hans generaldirektorat.⁴⁰ De som delegerats en befogenhet som utanordnare skall använda dessa indikatorer som utgångspunkt för utarbetandet av beslut med möjlighet till exekutionstitel i enlighet med artikel 72 i den nya budgetförordningen.

Utanordnaren skall dessutom årligen skicka en promemoria till de ansvariga utanordnarna och fästa deras uppmärksamhet vid en förteckning över gemenskapsfordringar som de har fastställt och som de kanske kan överväga att avstå från.

---

⁴⁰ Alla delegerade utanordnare kan redan utföra denna typ av rapportering genom budgetdatabasen.

4. ÅTGÄRDER SOM SKALL GARANTERA ATT GEMENSKAPSFORDRINGAR ALLTID FASTSTÄLLS INOM EN RIMLIG TIDSFRIST

Denna aspekt behandlades inte i den tidigare handlingsplanen, som antogs i december 2000. Kommissionen anförde dock att ytterligare rekommendationer bör utfärdas gällande gemenskapsfordringar som inte fastställts.

Det har redan påpekats ovan att det är svårt att lägga fram några siffror på ”alltför lågt” fastställande, även om fenomenets omfattning kan bedömas utifrån befintliga indikatorer.

4.1. Systematiskt fastställande av alla ”viktiga” fordringar

4.1.1. Bibehållande av den primära skyldigheten i den nya budgetförordningen

Den primära skyldigheten att fastställa varje fordran som är säker, obestridd och förfallen till betalning, som föreskrevs i artikel 28 i 1977 års budgetförordning, togs in i artikel 71.2 i den nya budgetförordningen, och de finansiella aktörernas roll preciserades. Utkastet till kommissionens förordning om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen och, inom institutionen, de nya konsoliderade bestämmelserna om det interna förfarandet bör kunna precisera denna roll ytterligare.

Budgetförordningen lämnar således inget utrymme för någon *de minimis*-tolkning som skulle göra det möjligt att undvika fastställandet av ”små belopp”⁴¹.

I stället har skyldigheten att fastställa fordringar utsträckts till att även omfatta de räntor på förhandsfinansiering som kvarstår som institutionens egendom.⁴²

4.1.2. Att stärka skyldigheten gällande beräkning av fordringar

De nya reglerna kräver fortfarande en beräkning av utestående fordringar för alla åtgärder och situationer som kan ge upphov till en gemenskapsfordran. Detta är ett slags obligatorisk tilläggsanmärkning avsedd för utanordnarna, och som kommissionen avser att fastställa närmare regler för (förhandskontroller som skall göras av utanordnaren,⁴³ närmare upplysningar om när fordran skall fastställas⁴⁴).

---

⁴¹ Ingen annan tolkning är möjlig. Även om man antar att lagstiftaren hade tillåtit en sådan möjlighet finns det bara två tänkbara möjligheter. Antingen skulle *de minimis*-regeln inte fastställas officiellt, varvid tillämpningen av den skulle medföra om inte skönsmässig bedömning så åtminstone bristande enhetlighet vid tillämpningen av gemenskapslagstiftningen mellan avdelningar inom samma institution. Eller så skulle gäldenärerna, om en sådan *de minimis*-regel faktiskt fastställs officiellt, t.ex. för att säkerställa att principen om icke diskriminering efterlevs, kunna bruka och missbruka den, vilket skulle undergräva lagen och äventyra kommissionens ansträngningar för att administrera offentliga medel i överensstämmelse med principen om sund ekonomisk förvaltning. I ingetdera fallet skulle detta vara en godtagbar lösning.

⁴² Artikel 4 i utkastet till förordning om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen, som antogs av kommissionen den 24 juli 2002.

⁴³ Artikel 74 i utkastet till kommissionens förordning om genomförandebestämmelser för den nya budgetförordningen

⁴⁴ Särskilt artikel 4 om ränta eller motsvarande förmåner som genereras av förhandsfinansiering, som kvarstår som gemenskapernas egendom; artikel 228 för det gemensamma forskningscentret Skyldigheten att avveckla förfinansiering vid mellanliggande betalningar, som hänger samman med periodiserad

Med hjälp av detta redskap för sund ekonomisk förvaltning bör man kunna undvika att gemenskapsfordringar inte fastställs. Om en fordran genast är säker, obestridd och förfallen till betalning, skall den dock fastställas utan att en beräkning av intäkterna fastställs på förhand.

4.1.3 Att göra tjänstemän och övriga anställda vid gemenskapen mer ansvariga

Utanordnarna görs mer ansvariga genom kommissionens administrativa reform. I sina förvaltningsplaner för 2004 skall utanordnarna ange ett antal nyckelindikatorer för regelmässig kontroll av den ekonomiska förvaltningen, såsom utvecklingen av utestående fordringar (*reste à liquider*) och särskilt "vilande åtaganden" samt antalet betalningskrav som upprättats.

Dessutom åtföljs skyldigheten att fastställa eventuella fordringar som är säkra, likvida eller förfallna till betalning också av ett strängare system för sanktioner som skall tillämpas om reglerna inte följs.

Utan att ifrågasätta den i tjänsteföreskrifterna inskrivna principen om att de enskilda tjänstemännen ensam bär ansvaret, föreskrivs det i artikel 66.1 i den nya budgetförordningen att utanordnaren "kan åläggas ekonomiskt ansvar" om han "genom att begå ett allvarligt fel försummar att upprätta ett dokument som fastställer en fordran, eller utan giltig orsak försummar eller dröjer med att upprätta ett betalningskrav, eller utan giltig orsak försummar eller dröjer med att utfärda en betalningsorder".

Utan tvekan är det så att ju mer de interna kanalerna strömlinjeformas för att förbättra förvaltningen i allmänhet och inkasseringen av fordringar i synnerhet och ju mer utbildningen av personalen utvecklas, desto lättare kommer det att bli att peka ut de fall där det faktum att en fordran inte fastställts utgör försumlighet "som en genomsnittlig välpresterande tjänsteman aldrig skulle göra sig skyldig till", som är det kriterium som kommissionen infört för att åberopa ekonomiskt ansvar i enlighet med artikel 22 i tjänsteföreskrifterna.⁴⁵

4.2. Systematiskt fastställande av dröjsmålsränta på viktigare skulder

Kommissionen är tvingad att tillämpa samma nolltolerans, dikterad av principerna om en sund ekonomisk förvaltning, likabehandling och icke-diskriminering, på gäldenärer som inte betalt dröjsmålsräntor till gemenskaperna. I överensstämmelse med de åtaganden som kommissionen gjorde i december 2000 måste denna ränta fastställas systematiskt om inga betalningar gjorts före förfallodagen.

Dessutom föreskrivs det i direktiv 2000/35/EG att den tillämpliga lagstadgade räntan (den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar vid sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, offentliggjord i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, C-serien, den första arbetsdagen i den månad då skulden förfaller till betalning) bör höjas med 1,5 procentenheter till 7 procentenheter för

---

redovisning, kommer gradvis att träda i kraft till följd av den övergångsperiod som anges i den nya budgetförordningen (artikel 181).

⁴⁵ "New orientations for the reform of personnel policy", 19.7.2001, punkt 5.4, s. 17–18, http://www.cc.cec/home/admref/en/pdf/orientation_19072001_en.pdf.

handelstransaktioner mellan gemenskaperna och företag i den mening som avses i detta direktiv och till 3,5 procentenheter i alla andra fall.

Denna höjning och den faktiska tillämpningen av det systematiska fastställandet av dröjsmålsränta från och med förfalldagen kommer i viss mån att förebygga att gäldenärer betalar sina skulder till gemenskaperna för sent och att förbättra inkasseringen av fastställda gemenskapsfordringar.

De nya konsoliderade bestämmelserna om det interna förfarandet för inkassering av fordringar som skall antas så att de kan träda i kraft den 1 januari 2003, måste omfatta denna princip.

En striktare tillämpning av principerna än tidigare kommer självfallet att få praktiska konsekvenser och medföra kostnader, också när det gäller resurser. Dessa kostnader bör dock i stor utsträckning uppvägas av fördelarna med en systematisk inkassering av räntor som förfallit till betalning.

4.3. Systematiskt fastställande av gemenskapsfordringar som uppstår i samband med delad förvaltning inom EUGFJ:s garantisektion

De regler som styr finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken innehåller bestämmelser om indrivning av medel som utbetalats felaktigt antingen på grund av de nationella myndigheternas försummelser eller till följd av bedrägerier och oegentligheter som begåtts av aktörer.

Den rättsliga grunden för detta anges i artikel 8.1 i förordning (EG) nr 1258/1999 (f.d. 729/70), som har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna skall i enlighet med nationella bestämmelser i lagar och andra författningar vidta de åtgärder som är nödvändiga för att

a) försäkra sig om att transaktioner som finansieras av fonden verkligen äger rum och att de genomförs korrekt,

b) förhindra och ingripa mot oegentligheter,

c) indriva belopp som förlorats till följd av oegentligheter eller försumlighet.

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de åtgärder som vidtagits i dessa syften, särskilt i vilket stadium de förvaltningsmässiga och rättsliga förfarandena befinner sig.

2. Om en fullständigt indrivning inte kan åstadkommas skall de ekonomiska följderna av oegentligheter eller försumlighet bäras av gemenskapen, med undantag för följderna av sådana oegentligheter eller sådan försumlighet som kan tillskrivas medlemsstaternas myndigheter eller andra organ.

De indrivna beloppen skall betalas till de ackrediterade utbetalningsställena och dessa organ skall dra av de indrivna beloppen från de utgifter som fonden finansierar. Räntan på de belopp som drivits in eller som betalats för sent skall betalas in till fonden.

3. Rådet skall, på förslag av kommissionen, med kvalificerad majoritet fastställa de allmänna tillämpningsföreskrifterna för denna artikel.”

Genomförandereglererna för artikel 8.3 finns i rådets förordning (EEG) nr 595/91. I artiklarna 3 och 5 i den förordningen föreskrivs det särskilt att medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om oegentligheter samt hålla den ajour om dessa. I artikel 5.2 föreskrivs följande:

”2. Om en medlemsstat anser att ett belopp inte kan, eller inte förväntas kunna, återvinnas i sin helhet skall den i en särskild underrättelse informera kommissionen om det belopp som inte återvunnits och skälen till varför beloppet enligt medlemsstatens mening bör bäras av gemenskapen eller av medlemsstaten.

Denna information skall vara tillräckligt detaljerad för att ge kommissionen möjlighet att fatta beslut om vem som skall bära de finansiella konsekvenserna i enlighet med artikel 8.2 i förordning (EEG) nr 729/70” (numera 1258/1999).

År 1995 gavs uppföljningen av oegentligheter som medlemsstaterna anmält enligt förordning (EEG) nr 595/1991 i uppdrag åt UCLAF, som var en avdelning inom kommissionen. Dessa uppgifter övertogs senare av OLAF. När fordringarna anses omöjliga att återvinna föreslår OLAF för kommissionen, på grundval av information som lämnats av medlemsstaterna, att fordringarna skall belasta gemenskapens budget eller den berörda medlemsstatens budget; det sistnämnda gäller dock endast om medlemsstaten i fråga gjort sig skyldig till en försummelse. Medlemsstaterna underrättas om den finansiella korrigeringen, som följer det sedvanliga förfarandet för avslutande av räkenskaperna (förlikning, formellt beslut osv.).

Problemet med delad förvaltning är inte inkasseringen, eftersom fordringar alltid kan avräknas eftersom gäldenärerna alltid kommer att ha betalningskrav som väntar på deras månatliga ”förskott”.⁴⁶

Problemet är att fastställa fordringar när det ännu inte är möjligt att fatta beslut om avslutande av räkenskaperna med avseende på de ärenden som inrapporterats av medlemsstaterna enligt tillämpliga regler.

4.3.1. Föreslagna lösningar för att avveckla gamla fordringar

- Analys av gamla fordringar
- Perioden före 1995

Sedan 1999 har OLAF undersökt samtliga fall som medlemsstaterna anmält före 1995. Detta arbete gjordes för alla medlemsstater som inrapporterat ärenden, utom Italien.

OLAF:s undersökning gällde främst fall som anmälts till OLAF före 1995 men som ännu inte krävts tillbaka. Undersökningen omfattade dock ett litet antal fall som inrapporterats efter 1995 och som medlemsstaterna konstaterat vara omöjliga att återvinna, och i de fallen var det möjligt att omedelbart fatta ett beslut om avslutande av räkenskaperna.

Dialogstadiet, uppdateringen av siffror och fastställandet av de belopp som skall täckas av de nationella budgetarna eller gemenskapsbudgeten har slutförts för tio av de dåvarande tolv medlemsstaterna (före 1995), och den enda som saknas är Italien⁴⁷.

---

⁴⁶ Dessa är egentligen betalningar, eftersom de omfattar ersättningar för utgifter.
⁴⁷ Belopp som gäller Luxemburg finns inte.

Per den 30 juni 1999 fanns det ett totalt belopp på 1 019 miljoner euro som skulle krävas tillbaka med avseende på alla ärenden från tiden före 1995, som hade inrapporterats enligt förordningarna (EEG) nr 283/72 och (EEG) nr 595/91. Tack vare dialogen med medlemsstaterna och de olika uppdateringarna hade beloppet minskat till 771 miljoner euro per den 31 december 2000.

I augusti 2002 infördes ett ”paket” som skall göra det möjligt att utarbeta ett formellt beslut om avslutande av räkenskaperna, förutsatt att samtliga medlemsstater samtyckt till det tillvägagångssätt som kommissionen har infört.

OLAF har iakttagit förfarandet för avslutande av räkenskaperna. Skrivelser med hänvisning till artikel 8 i förordning (EG) nr 1663/95 har skrivits till alla relevanta medlemsstater, svar har mottagits och bilaterala möten hållits. Efter de bilaterala mötena och, ibland efter visst meningsutbyte, har OLAF och tio medlemsstater nått en gemensam ståndpunkt.

Detta ”paket”, som omfattar fordringar på 76 miljoner euro, kommer därmed att ingå i något av de följande besluten om avslutande av räkenskaperna.

Perioden från och med 1995 och fallet Italien

Eftersläpningen är fortfarande betydlig. Att analysera den kräver en effektiv arbetsmetod och betydande investeringar i personal. Därför har kommissionen beslutat tillsätta en tillfällig arbetsgrupp som skall skilja ut de ärenden där inget beslut om avslutande av räkenskaperna kan fattas i detta skede. Arbetsgruppen skall sammanträda under OLAF:s ledning på lämplig nivå och arbetet kommer att stödas av GD Jordbruk.

En del av dessa utestående belopp är föremål för domstolsförfaranden, vilkas utgång fortfarande är osäker (353 miljoner euro), medan de fordringar som medlemsstaternas förklarar omöjliga att återkräva uppgår till 65 miljoner euro.

De 1 392 miljoner euro som registrerats för Italien för perioden 1970–2000 är säkert överdrivet av följande skäl: när de italienska myndigheterna upptäcker en oegentlighet, beräknar de det totala belopp som skall återkrävas på grundval av de totala belopp som stödmottagaren fått under hela den period som omfattas av den revision som avslöjat oegentligheten; det är först i slutet av det straffrättsliga eller formella förfarandet som domstolen fastställer de exakta belopp som oegentligheten gäller och påbörjar inkasseringen.

– Övergripande bedömning av totalbeloppen

En analys av siffrorna ger följande resultat i fråga om ärenden som inrapporterats för perioden till och med den 31 december 2000:

– Under perioden 1970–2000 inrapporterades över 22 000 ärenden, där fordringarna uppgick till nästan 3 miljarder euro sammanlagt, som oegentligheter inom EUGFJ:s garantisektion. Av detta belopp kommer 2,780 miljarder euro att återkrävas från stödmottagare i olika medlemsstater.

– Av detta totalbelopp inkasserades i praktiken 653 miljoner euro, medan 46 miljoner euro förklarats omöjliga att kräva tillbaka.

Det totala belopp som skulle återkrävas var således 2,081 miljarder euro per den 31 december 2000 (7 698 fall) - varav 771 miljoner euro gällde oegentligheter som inrapporterats för perioden före 1995 (1 627 fall) medan 1 310 miljoner euro (6 071 fall) gällde perioden 1995–2000.

Sannolikheten för att dessa belopp skall kunna inkasseras är beroende av medlemsstaternas ansträngningar för att inleda effektiva och resultatgivande förfaranden för att kräva in beloppen. Det bör noteras i detta sammanhang att medan 46 % av de fall som inrapporterades före 1995 är föremål för domstolsförfaranden, har andelen för perioden efter 1995 minskat till endast 15 %.

Fordringar per medlemsstat:

Milj. euro	fall före 1995		fall fr.o.m 1995		Totalt	Sammanlagt
	Totalt	Domstolsärenden	Totalt	Domstolsärenden		
Italien	588	269 (46 %)	804	132 (16 %)	1392	401 (29 %)
Tyskland	20	8 (40 %)	208	14 (7 %)	228	22 (10 %)
Spanien	67	11 (13 %)	86	4 (5 %)	153	15 (10%)
Övriga	96	65 (66 %)	202	49 (24 %)	298	113 (38 %)
TOTALT	771	353 (46 %)	1310	199 (15 %)	2081	584 (28 %)

4.3.2 Föreslagna lösningar för att underlätta behandlingen av inrapporterade oegentligheter i framtiden

Kommissionens avdelningar kommer att se till att ärendena behandlas konsekvent på grundval av konkreta anvisningar om hur man skall tolka och tillämpa de regler som anges i artikel 8 i förordning (EG) nr 1258/1999, vilket gör det möjligt att påskynda beslutsprocessen.

Kommissionen håller för närvarande på att undersöka ett nytt system för inkassering med avseende på oegentligheter och bedrägerier som ekonomiska aktörer gör sig skyldiga till. För att införa det nya systemet planerar kommissionen att lägga fram för rådet ett förslag till förordning om ändring av artikel 8 i förordning (EG) nr 1258/1999.

I detta sammanhang undersöker kommissionen särskilt idén om att de nya reglerna gällande de ekonomiska konsekvenserna av oegentligheter skulle grunda sig på en tidsplan som fastställts på förhand. Dessa regler skulle basera sig på samlade årsrapporter från medlemsstaterna, som beskriver situationen i fråga om de pågående nationella inkasseringförfarandena. De ekonomiska konsekvenserna gällande fall som inte avgjorts inom den tidsfrist som anges i ovannämnda tidsplan skulle i regel belasta gemenskapsbudgeten och den berörda medlemsstatens budget gemensamt. Ett sådant system grundar sig på medlemsstaternas ansvar och en efterkontroll inom ramen för avslutning av räkenskaperna. Denna ändring av de nuvarande reglerna skulle i hög grad förenkla och påskynda förfarandena.

Slutligen, när dessa nya regler väl antagits, kommer kommissionen att ompröva ansvarsfördelningen mellan avdelningarna i reformens anda, där syftet är att stärka de utanordnande enheternas roll.

5. SLUTSATSER

De åtgärder som lades fram i december 2000 i det första meddelandet om inkasseringen av felaktigt utbetalda gemenskapsmedel har redan, utan ändringar av lagstiftningen, ökat medvetenheten om problemet inom kommissionens avdelningar, klargjort uppgiftsfördelningen, förbättrat redskapen och ökat incitamenten för de operativa avdelningarna.

Genom det nya regelverket, som kommer att träda i kraft den 1 januari 2003, införs lämpliga rättsinstrument som gör det möjligt att mer systematiskt fastställa och inkassera gemenskapsfordringar (särskilt vad gäller ränta på medel som ingår i kommissionens egendom), särskilt i fall där frivillig betalning inte skett, genom ett mer systematiskt ianspråkstagande av säkerheter och en mer systematisk användning av avskrivning och betalningskrav.

De nya bestämmelserna om avräkning av gemenskapsfordringar som inte går att kräva tillbaka kommer att utgöra den lagstiftningsmässiga grunden för att genomföra detta arbete ordentligt tack vare specifika, entydiga kriterier och öppna förfaranden.

Kommissionen har instruerat sina generaldirektörer och cheferna för de olika tjänstegrenarna att avsätta de nödvändiga resurserna för att genomföra ovannämnda åtgärder, och att rapportera om denna fråga i sina årliga verksamhetsrapporter. Vad gäller eftersläpningen i fråga om osäkra faktiska gemenskapsfordringar på området för EUGFJ:s garantisektion (fordringar som väntar på inkassering och/eller beslut om debitering), borde den tillfälliga förflyttningen av personal för att behandla dessa ärenden kunna göra det möjligt att snabbare fatta beslut om huruvida den berörda medlemsstaten eller gemenskapen skall debiteras enligt förfaranden gällande revision. För att förbättra förvaltningen av invecklade ärenden av detta slag i framtiden, avser kommissionen att lägga fram ett förslag till ändring av förordning nr 1258/1999.

Kommissionen förlitar sig på att den nya medvetenheten om den prioritet som numera ges inkassering och de nya resurser som ställs till förfogande kommer att förbättra förvaltningen av gemenskapens utgifter och gemenskapens fordringar under de kommande åren.